

Κι' ὁ καφερός Προθυπουργός σάν τῶδε λίγο σκούρα κρτίβαιε τὴν μύτη του καὶ τοῦλλε σάν σκοτούρα, καὶ εἶπε: «ἀδίλφια Θεσσαλά, μὴ στρίψετε τὰ ὦτα, καὶ ἐγὼ τὰ Διαπύλια θὰ συζήτησω πρῶτα.»

Καὶ τσοκολάταις τοῦ Λουμπιέ 'στους κκακωμένους δίνει, μὰ τοὺς προσφέρει καὶ χαρτὰ γιωματά κακαμίλαις, καὶ εἶδος μὲ τούτα τὰ κοκὰ ξεθωμάνα ἐκαινοὶ καὶ ἔτσι ἐκκακωβάθηκα κκαμπόσαις κκαπαρόλαις.

Μαγκουραίς δὲν σκακόνονται, μὴδὲ γαλιζικὸν στόκοι, ξαναγυροῦν οἱ Θεσσαλοὶ καὶ εὐρίσκουν τὸν Σωτήρα, ἔβαστα 'στὰς ἀγκάλας του τὸν κόντε Θεοτόκη, ἵπου τὸ κοντιλίκι του μογοβολᾷ μὲ μύρα.

Γονατιστοὶ τὸν προσκονοῦν καὶ τὸν καλημερίζουν, ἱμπρός καὶ πίσω τὸν κνυτοῦν καὶ τὸν κκαταμυρίζουν, τρῦμ' ἢ φωνὴ 'στὰ γαίλη των καὶ τὴν μιλιχὴ των χάνουν καὶ ὅλοι μὲ δάκρυα τοῦ λὲν πῶς δὲν τὸ ξανακάνουν.

Ὁ Λόρδος ὑπερήφανος τὴν στούγγα του μετρεῖ, τὴν ἔρσικε περισσότερη καὶ γίνεται θυσία, καὶ θβάνουν τρεῖς ἀναφοραίς ἀπὸ τὰ Φιλιππρά καὶ θβάνουν ἄλλαις τέσσερις ἀπ' τὴν Κυπραϊσία.

'Αναφοραίς ἀναφορῶν καθίνας μὰς διαβάζει καὶ ὁ Λόρδος εἰς τ' 'Ανάκτορα μὲ τούταις μπαινοβγαίνει, καὶ ὁς του τῆς ἀναφοραὶς τῶν νησιτικῶν στίβαζει καὶ ἀπάνω 'στὸν ἀνῆρορο τῆς ὁδῆς ἀνεβαίνει.

Χριστούγεννα, Χριστούγεννα... πανηγυρὶς ἢ ψάρα, νυκτερὰ μῆσα 'στὴ Βουλὴ καθημερὶν καὶ σχόλη, καὶ ἢ θὰ τὸν πάρω, τοὺς μιλεῖ, μὲ τὸ σπαθὶ μου τώρα ἢ τοῦ Χριστοῦ τὴν γέννησιν ἀς ληομηθῶσιν ὅλοι.

Θὰ ρέψετε 'στὰ πόδια σας καὶ μὴ μοῦ τσομπουναίτε, γὰρ σὰς ἑρίτος ὁ Χριστὸς μὲς 'στὴ Βουλὴ γεννᾶται, καὶ λῶσως καὶ τοὺς μαρτύρας τῶν ἄλλων φατριῶν, εἰὼ θὰ κἀνη τῆς γιορταὶς ὁ κἀθε Γκραββαρίτης, ἢ σμύρνα δὲ καὶ ὁ λιθάνος τῶν μάγων τῶν τριῶν γὰρ τὰ ρουθῖνια θὰ κἀη τῆς ἰοικῆς μου μύτης.

Γὰρ σὰς τὸ Βουλευτήριον ἢ Βηθλεὴμ θὰ γίνῃ, ὁ λέρυγγας σας ὁ ξερὸς θὰ ξεροκαταπίνῃ, μὴδὲ ἢ ἀγάλλεται κκανεῖς, μὴδὲ θὰ χαιρῖ ἢ κτίσις, γιὰτι μ' ἱπαρκακάσατε μὲ τὰς ἱερωτηθείς, καὶ μὲ τὰ Διαπύλια καὶ τὰ Σταφαιρικά νυκτερὰ μῆσα 'στὴ Βουλὴ θὰ γίνουν τραγικά.

'Ἐτσι 'στὴ στούγγα 'μίλησος ὁ Λόρδος θρωμάως σάν Βασιλεὺς Ἡρώδης, καὶ ὅλοι τὸν ἱπροσκύνουν μὲ τὸν Μακρὴ τὸν Πιπῆ καὶ ἀπ' τὰ νυκτερὰ 'φῶνακα κκανεῖς πῶς δὲν θὰ λείπῃ.

Μὴ βλέπων δὲ καὶ ὁ Βασιλεὺς 'στοῦ κνυηγοῦ τῆς φούριαις εἰς τῆς Ἡλείας κκαρῶνατις ἀναφοραὶς κκαυρομυραῖς, καὶ τὸ Τατόν πρῶσταζε πούλι νὰ μὴν ἀφῆσιν ποῖν ἢ μεγάλαις κκαγοναίαις 'στὰ εἰνέρα τὰ φουρῶσιν.

Κι' ὅσαις μπκακαίταις εὐρουνὸς ὄσος χρόνων καὶ κἀτω μ' αὐταῖς τραπίζι νὰ στροβῆ 'στ' 'Ανάκτορα βαρβάτο, γιὰτι καὶ πάλιν ἔκανε ὁ Λόρδος ἀπαρτία καὶ ὁ τόπος ξαναγλύτωσε ἀπὸ τὴν αἰτία.

Ἴδου πού σας ἴψαλαμ μὲ τοῦ στραβοῦ τὴν λύρα τὰ ρεταῖα Χριστούγεννα, τοὺς ἄλλους τοῦ Σωτήρα, καὶ ἀς κκαλονυκτίσῃς, πῖσιτε, κκαμῆθητε, μῆς ὄρας ἵπου πάρτε καὶ ἀμῖσους σκακωῖτε.

Καὶ 'στὴν Βουλὴν ππαγίνατε τῶν νέων Κορυβάντων νὰ ὄητε σάν κκαυηθῶσιν μεσάνυκτα καὶ κἀτι πῶς κκατανοῦν οἱ ἄνθρωποι καὶ οἱ Βουλευταὶ πρὸ πάντων καὶ πῶς θολῶνι καὶ σφαλᾷ πολλῶν ἀγρῶσιν μᾶτι.

Καὶ σάν ἀκούσιτε κκαλὰ τὸν κἀθε λιμαρόρο σάν τὴν κκαμῆνη κεραλὴ νὰ λῆθ εἰγὼς ῥόρο, γυρῖσιτε τὸ σπαθὶ σας σάν νὰ σας ἔβλαν νέφτι καὶ ἂν μῆσα 'στ' ἄλλα ἔχῃτε γιὰ λῦσο καὶ κκαθρίφτη, κκαττάζετε τὰ μούτρα σας νὰ παρηγορηθῆτε καὶ βγάλετε τὰ ρούχα σας καὶ ξανακκαμῆθητε.

Χρόνους πολλοὺς νὰ χαιρῖσθε σάν τώρα πενασμίνοι καὶ ὁ Βασιλεὺς μὰς βοηθῶς καὶ σκίτη σας νὰ μῆν.

Κι' ἓνα Συλλαλητήριον σπουδαῖον καὶ σωτήριον.

(Εἶπε συλλαλητήριον καὶ ὁ Φασουλῆς νὰ κἀνη καὶ ἱμάξῃς τὸν Περικλῆ τὸν κκαρτεμυρῆθῆντι, ἐκαῖνος δὲ προστίριζε 'στὴν πρῶσκαλσιν εἰνῆθος, καὶ ὁ Φασουλῆς νομῖζωντας πῶς ὀμιλεῖ οἱ πλῆθος, ττοιαῦτα προσεφῶντος ρητορικῶς καὶ εἰνῆθος καὶ γὰρ κκακωντας τὸν ἀκούγι ὁ Περικλῆτος μόνος).

Φ.—Σὰς ἐκἀεσσα σπουδαῖας, προσφιλείς σκαπατριῶται, πού μοῦ λίτε πῶς δὲν τρῶτε.

Γιὰ τὴν τῶσπιν προθυμίαν βλοφύλους σας σκαγαίρω καὶ τῆς φάσῃς σας κκαττάζω παλαβὸς εἰ τῆς χαρᾶς, καὶ ἱμπροστὰ 'στὸν Βασιλεῖα εἰσβάσῃς ἀναφίρω πῶς δὲν πρέπει νὰ προσίχη οἱ πολλῶν ἀναφορᾶς.

Προσφιλείς σκαπατριῶται, μὴν ἀκούτε τοὺς Ἡλείους, πού μὰς κἀνον 'στὴν Εὐρώπῃ μὲ τῆς κλάφαις των γαίλοισ, καὶ ἂν ἢ κκαυτασῶσιν Ἡλία γιὰ τὴν φτώχεια τσομπουνῆ μὴν πιστεύετε κκαθῶλου εἰς τὰλῆθαι πῶς παίνῃ, καὶ ἂν ρωαῶνουν νῖκτα μῆρα πῶς μωρλοῦξῃς ὁ τόπος εἶναι κκαπινετὶ ττοφούτη καὶ τοῦ λίγιεν ἓνας τρόπος.

Τῶν γρινιάρῶν τὰ λόγια τὰ νομῖζω κκαλοκῶθιζ καὶ τὸ πῆραμ σκανήθαι, μ' ἄλλους λόγους ἐπλοῦντι γιὰ νὰ πῶ κκαυτολεγῆς θεσφαρός κκαρμῖνος εἶναι μῆσα 'στ' ἄουτα τῆς γῆς, καὶ ὅτῳ φῶς θὰ μᾶς τὸν βγάλῃ κκαποκῆ σκαπταμῆς τυχαία ὅπως βγαῖνουν κκαθε τόσο τὰ κκαμῆλαι κκαγάγια.

μή νομίζετε πως κρίνει και τὸ κράτος μας ὑπέστη
 κι' ὁ Ἀνάργυρος ἀκόμη, ὁ Σιμόπουλος τούτισσι,
 ποὺ μὴ μόνον τόνεμά του σ' ἀναγκάζει νὰ διακρούσῃ,
 ἑσθαιώσῃ ἐπιστήμως πὺς παρήλαε πάσα κρίσις,
 καὶ τὰ μούτσου' ἄς γελάσουν καθενὸς παληοσυρμαῖ
 γὰρ νὴ τὴν λίγη τίτοιος ρήτωρ, ποῦχει κούτελο καὶ μούρη.

Ὅλοι ψεύτικα πονίετε κι' εἶναι ψεύτικος ὁ πόνος...
 δὲν μὲ πᾶτε μίς' στὴ Λόντρα τῆς μεγάλης Ἀλβιόνος
 γὰρ νὰ ὄητε, πατριῶται, πόσοι ἔρισκουν κρῖον μνήμα
 ἔστω Ταμέσιος τὸ κύμα ;
 καὶ δὲν πᾶτε ἔστω Παρίσι νὰ τὸ πᾶρετε παγᾶνα
 γὰρ νὰ ὄητε πόσοι πέρτουν ἔστω νερά του Σηκουάνα ;

Κι' ἐν ἐκεῖ ποὺ πλημμυρίζει τὸ χρυσάφι τῆς στερλίνας
 τρῶν πολλοὺς οἰ ποταμοί,
 τί φωνάζετ' ἔδω πέρα εἰς τὴν γῆν τῆς καθβαλίνας
 πὺς δὲν ἔχετε φουμί ;
 Ἄδικ' εἶσαθε, πατριῶται... μὴ γουρλώνετε τὸ μάτι
 καὶ διακρίσις κομμάτι.

Τι παράπονα τρώντι, ποὺ σὲ κάνουν νὰ γελάτῃ...
 δὲν μὲ μέλει μὴ πεντάρα γὰρ τὸ χάλι τῶν Ἑλλείων
 καὶ σὰς λέγω, πατριῶται, πὺς ἡ φίλη μας Ἑλλάς
 νηοτική καὶ χορτασμένη δὲν ξεγυρᾷ τὸ μεγαλεῖον.
 Μὴ τὴν δόξ' ἀλαμπρατσῆται κι' ὄλο κόρδωμα καὶ πῶρα
 κι' ἄς τῆς ψέλλουν κάθε τόσοσ' Στάμπικτ' Μάτερ ντολοράζα. »

Καὶ δὲν θέλπετε κυρίαὶ ἔστωι ἐμπόρους σούρτα φίρτα
 καὶ δὲν θέλπετε τὸν κόσμο πὺς γερμίζει τὰ κοντσίρτα,
 τόσοσ γάμοις μὲ τὴν ζῆσι καὶ τὸ ψῦχος τὸ ὄρημ,
 πὺς δὲν μένει κρῖα κι' ἄβεια τῶν ἱρώτων ἡ παστάς,
 καὶ κυρίαὶ ντισταγκίδων δὲν κυττάζετε καὶ μὴ
 ν' ἀνταλλάσσουν ἐπισκοφίσις μὴ κοιλίας σιβαστάς ;

Τι παράπονα γελῶτε, ποὺ σὲ κάνουν νὰ μαλλώσῃ
 καὶ ταυτιά σου νὰ βουλῶσῃ.

Κι' ἂν ἀλήθειαι τρώντι πὺς σωθῆκαν οἱ παράδες
 καὶ ἔστας πόλεις καὶ ἔστας κόμας καὶ ἔστας ἀκρας τῶν νησιῶν,
 ἔθξαν ὄρεϊ καὶ θάρρος ἡ κυρίαὶ σουςουράδες
 κάθε τόσο νὰ προβάλλουν ὄπως λὲν ἂ ν π ο ζ ι σ ι ὅ ν ;

Ὁ πατὴρ ἀγαπημένη, τὸ χρυσὸν σου πάλαι δόρυ
 καὶ τὰ τέκνα σου συγγῶραι.

Ὅλοι σήμερα, πατὴρ μου, σὲ φωνάζουν κευρελοῦ,
 ὅμως σὺ τοὺς λοξοβλέπεις μὲ τὰς τρεχὰς ὀρθωμένας,
 καὶ πλουσίαν σὲ κηρύττουν ἔστω Ρωμαϊκοὶ κι' ἄλλοι
 ὄσο μόνον πατριῶται... ὁ Σωτήρας κι' ἄλλος ἕνας.

Ὁ πατὴρ ἀγαπημένη, καίχημά μὲ μοναχῶ,
 μὴ θυμῶνῃς καὶ μ' ἐμένα ἵπου κᾶνω τὸν φτωχῶ.
 Πᾶνω πλείον ἀπὸ τώρα ἔστωι φωναίς νὰ συμφωνοῦμαι
 καὶ συντάσσομαι τῷ πλούτῳ καὶ τῆς φτώχειας ἀπαρνούμαι,
 κι' ἔτω οἱ εἰς πατριῶται τοῦ λοιποῦ θὰ γίνουσι τρεῖς
 γὰρ τὴν δόξαν σου, πατὴρ.

(Ὁ Φασουλῆς ἀναπνεύσῃ γὰρ ὄσο μενούτα πέρνει
 κι' ἕνα ποτῆρι μὲ νερὸ ἢ Φασουλῆ τοῦ φέρνει.)

Φ.—Καὶ δὲν μοῦ λίτε, κύριε, ποῦς ἴφθησε τῆς πείνας
 μίς ἔστας κλεινάς Ἀθίνας ;

Ἄν μίς ἔστωι ὄρημος δὲν σὰς εἶω ν' ἀφήσετε τὰ κῶλα
 σὴν μερικὰ παληοσκυλα, ποὺ τὰ ταῖζουν ὄζλα,
 οὐ μὴ πιστεύσω πόποτι πὺς ἀληθῶς πινάτε
 κι' ἀδικῶσι θέλπετε φτωχοὶ ἔστων κόσμο νὰ περάτε.

Ἐγὼ μίς ἔστω στομάχι μου μεγάλη νοιώθω ζῆσι
 καὶ ψάλλω τὸν Αἰγυγινὸ καὶ τὸν Ἀποσπερίτη,
 ἔγω κι' ἀμπίλα ἔστω Βλαχιά, σπῆτια ἔστω Βουκουρίσι,
 ἄλλ' ἔγω κι' ἐν ἀπλήρωτῳ ἔστω Φαληρία σπῆτι.
 Ἐγὼ κι' ἐν μείνω νηστικός ἀναφοραίς δὲν στίλλω
 καὶ μήτε τὴν πατρίδα μου ρεντικολῆ τὴν θέλω.

Ἐγὼ κι' ἐν πῶ ἔστω Βασιλεῖ πὺς εἰσιπὲ τὸ χρῆμα
 ποτὶ μου δὲν σπουδάζω,
 ἐγὼ τὸν Βασιλεῖα μίς ἐπιθῶμῳ μὲ ρίμα
 νὰ τὸν διασκέδῶ.

Ἐγὼ κι' ἐν πῶ παράπονα, μὴ λίγομαι ζουτζῆς
 καὶ τὸ παρακερῶλῆται μου ποτὶ δὲν τὸν πειράζει,
 κι' ὁ Βασιλεὺς ἐπιθῶμῳ νὰ ριναίται γλιντζῆς
 γιὰτ' ἡ μελαγχολία του τὸ στήθος μου σπαράζει.

Ἐγὼ, παιδιά, κι' ἐν δὲν βασιλῶ ἔστω τῆσιπτα μου ρωλόγι
 ἄλλ' ὅμως ξίρ' ὁ Βασιλεῖα ποῦν ὄρα πάντα τρώγι,
 κι' ἔταν τὴν ὄρα μυρισθῶ, ποὺ τρῶν ἔστω Παλάτι,
 φαντάζομαι πὺς ἔρισκται κάθε κοιλία χορτάτι.

Ἐγὼ δὲν εἶμαι κουνεινίς
 κι' οὔτε μὲ μπόσικιαις ρουναίς
 τὸν κόσμον ἀνατρέπω...
 ἐγὼ κι' ἐν λείψῃ τὸ φουμί
 κι' ἔλθουν ἀνέλιπτοι λιμοὶ
 τὸν Παρθενώνα βλίπω.

Κι' ἐν ὁ καθίνας σὰς λυσῶ
 ἐγὼ σὲ σύννερα χρυσῶ
 τὴν δόξαν ἀνιῶνω...
 ἐγὼ δὲν κᾶνω σὴν παιδοὶ
 καὶ ἔστω Σωτήρα τὸ γουδοὶ
 χρυσάφι κοπανίζω.

Ἐγὼ δὲν πέρνω τὰ βουνά,
 κι' ὄλ' ἡ ραμῆλιε δὲν πινῶ
 ὄρησι ἀφροῦς δὲν χύνω,
 καὶ σὲ φαμῆλιαις νηστικαίς
 γὰρ μπλάστρι πέτραις μερικαίς
 τοῦ Παρθενῶνος εἶνω.

Ἐγώμαι πλουσίος, μαρὶ,
 κι' οὔτε τῆς φτώχειας τὸν γιερὶ
 δὲν ψάλλω σὴν καζίτα...
 εἶσα φτωχός ;... μεταβολῆ,
 ἔδω χρυσὸς φαγγελοῦ
 κι' ἐλόχρησι γαζίτα.

(Κι' άλλα προετοιμάζετο σημαντικά να 'πῃ, ἀλλ' ὅμως πάλιν ἔγινε μικρὰ διακοπή.)

(Ἄ κ ο υ ο ο ν ἐλθόμενος ὁ Περικλῆτος λέγει καὶ νέα διψὰ φλογερὰ τὸν θμιλοῦντα φλέγει, καὶ ἐνῶ μικρὸν ἀσπάζετο ἐκ τρίτου ξανακάνει προσῆλθον ὡς ἀκραταὶ καὶ ὡς τρεῖς ζητιάνοι.)

Φ. — Καλῶς μάς ἤλθατε καὶ σῆς εἰς τὸ συλλαλητήριον, πλὴν εἰς τὸ τέλος θνήσκετε αὐτῆς τῆς θμιλικῆς...
 Ἡ λῖ λ α μ ᾶ σ α β χ θ α ν ἰ φωνάζετε ἴσὸν Κύριον, καὶ ἡ λαλιὰ σας μαρτυρεῖ πῶς εἰσὶν ἐκ τῆς Ἡλιείας.

Μὰς λίτε πῶς δὲν ἔχετε νὰ φάτε μήτε πρᾶσσα, μάς λίτε πῶς τὰ πᾶνθινα ὁ τόπος σας τραβᾷ, καὶ ἐπιτόσιος μάς κρύβετε τὰ πλοῦτή σας ὅτῃν κάσσα καὶ τὸν ζητιάνου ἴσω σας κρημάτε ἄν ντορθᾷ, γὰρ ν' ἀποσιγέτε ἄκροῦς καὶ φῶρον πληρωμάς... χάρις Σωτήρα καὶ ἔλεος ἄς ἔλθῃ ἐφ' ὕμας.

Σὰς ξέρω, καταγεράδες... ἄλλου νὰ τὰ πούλατε, τὸν πονηρὸν Σωτήρα μάς μὴ τίτοιχα δὲν γελᾶτε, καὶ πῶς πολὺ φουκίζεται καὶ πῶς πολὺ πεισιμόνει, καὶ ὅσο τοῦ ψάλλετε σεβντὰ κοιλιακῶν ἄσμάτων τόσο καὶ τὴν καπιούρα μάς ἀλψιτητα φορτώνει μὴ φῶρος τῶν οἰκοδομῶν καὶ τῶν ἐπαγγελμάτων.

Ἄλλ' ὅμως μὴ γρινιάζετε, καθίστε ὅτῃν γωνιά, καὶ σήμερον κᾶν αἴριον ἡμέρα ξημερώνει, πού μόνο μάς ἐπάγγελμα θὰ γίνῃ ἡ ζητιανιά καὶ αὐτὸ νομίζω, κύριοι, πῶς φῶρο δὲν πληθώνει.

Ὁ Λόρδος παραγέρει καὶ τούλθαν τὰ φεγγάρια, φῶρος καὶ γιὰ τὴν θάλασσα καὶ νοίκια μὴ γυρθεῖ... κινεῖς σὺν πρὶν δὲν θὰ ἴμορῃ νὰ πᾶρ γιὰ φρουγγάρια ἢ κοκοβίου, νερόφουχ, καὶ γόπας νὰ ψκαρεῖ.

Κι' ἂν κάποιος, πού τὸν ἔραγε μεγάλη συλλογή, γυρθεῖν λίγη θάλασσα γιὰ νὰ τὰ κακάρωσῃ, καὶ μία κουταλιὰ νερό δὲν ἄδερῃ νὰ πινεῖ ἂν πρὶν τὸ σκυλοπνίξιμο βρεκέτῃ δὲν τὸ πληρώσῃ.

Κι' ἂν οἰστρος σούλθῃ ξηρικός καμμιὰ καλὴν ἡμέρα νὰ κοπανίσιος ξενιστικός λογθῆς λογθῆς ἀέρα, καὶ τοῦτο τὸ κοπανισμὸς πολὺ θὰ σοῦ κοστήσῃ, ὁ Λόρδος φῶρον καὶ γι' αὐτὸ βεβαίως θὰ ζήτησῃ, καὶ μέσα ὅτῳ περισσομα καὶ ἐκείνον θὰ περᾶσῃ καὶ θὰ μάς πῇ πῶς ἡ πατρὶς ἀερωδῶς θὰ ὀράσῃ.

Τοιοῦτον ἔχομεν σοφὸν καὶ δαίμονα ζυδάτον, Πρωθπουργὸν κατακτητὴν ἀνέμονα τε καὶ ὑδάτων. Ἄλλ' ἄς φράξουν οἱ λαοὶ καὶ τὰλλα τὰ Βασιλεία... τίς τάς εἰς τὴν ἐξώπορτα κτυπῶ τοῦ Παραδείσου καὶ ὁ κλειδοκράτωρ αὐστηρῶς γυρθεῖν διαπύλινα καὶ ἰγὼ φωνάζω γιλαστός ὅτῳ Ἄγγε Πέτρο ἐξῆσου.»

«Νᾶξερές, Ἄγγε Πέτρο μου, τί γίνετ' ἐκεῖ κάτω... πᾶν τὰ Διαπύλινα καὶ ἀντίο ντιλ πασάτο.
 Ἄρατε πύλας, ἄρραγτες, καὶ ἀνοίξατε τὰς θύρας, καὶ σύ φρουρὸς βλακίντιος μὴ εἶσαι μὴ πατίντα, ἰσάτως τὰ κατήγηρος ὁ τῶν Ρωμηῶν Σωτήρας καὶ βάρφα νὰ περᾶσσιμε χωρὶς πολλὴ κευθίντα.

» Ἄς ἴσων νὰ τὸν ἐβλεπες γι' αὐτὰ πῶς ἰσταυρῶθῃ, αὐτὸς μάς ἴσως ἔξ αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἰσῶθῃ, γιὰ τούτα ξαναγύρισαν οἱ Θεσσαλοὶ ὅτῃν στάνη καὶ ἔτοι τὴν ἀπαρτία του κατάρει νὰ κᾶνη, οὐ δεῖ, πορτίερα, πῆταξε ἴμορσά του τὸ κλειδί σου... ἀπὸ πορτίερας πᾶσαι καὶ σὺ τοῦ Παραδείσου.»

Μὴ τούτα τὰ συμβολικά θὰ νομίσαι, καυμίει, πῶς τοῦς Ρωμηῶν Παραδείσιος ἄγγηρα προσιμίει, καὶ ὅποιος ἀυθαδῆς ἀρνηθῇ τὴν ὑπαρξίν του πλοῦτου ἄστρας θὰ βγάλῃ ἡ γλώσσα του, καὶ ἀπὸ τὰ χεῖλη τούτου τὸ τῆς πατρίδος ὄνομα δὲν πρέπει νὰ προφίρειται... καὶ τῶρα ἔκλονιάρηδες καὶ Ἑλλήνων παιδῆς χαίρετε.

(Ἐἶπαν αὐτὰ καὶ ἡ Φασουλὴ κοντά του καμυρόνει καὶ ὁ Περικλῆς χειροκροτεῖ καὶ τὸν ἐμβαλαγρόνει.)

**Ἡμερολόγιον τρελλῶν
 «Ρωμηῶν» καὶ «Σκρίπ» καὶ ἄλλων πολλῶν.**

Ἄλλος εἰς τὸ μοναχίκο, ἕρκρος εἰς τὸ μοναχίκο, πῶς κρῖος κρῖμα μέση του καὶ θηλεκοτὸ καὶ πόλιος.
 «Ρωμῆος καὶ Σκρίπ». Ἐπὶ καὶ καὶ πηγαὶ κοσμεῖ καὶ τρῖστομον ἰσῶρῆος τοῦ ἄδουσιόφῃ.
 Νάτε τὰ κανεκάριον... πανεὺ διαλαλεῖται.
 λεπὰ πέντινα μοναχὰ καὶ νὰ παραλαλεῖται.

**Καὶ καμψόσαις ποικιλίαις,
 ἢ ἄλλους λόγους ἀγγελίας.**

Αὐτὸς ὁ Ἄιδονόπουλος καὶ ἐπίτο ἀθηνεῖς, μ' ἐκίνα τὸ κουστουμὸν του τὸν κόμο λαμονεῖται.
 Ἄπ' ἔτε στίμον ἔρουν καὶ γάσσουσι οἱ ἑμβαδίας καὶ ἴρῃεται ὅτῃν σάβας του ἐπὶ κατῖνας ἔβλε, φουλιες κίλῃσιος, φιλικά, ποκιδίον, γρεβάσιος, καὶ ὄσῃσας μετατόσι τῆς ντιστερῆδον σελή, καὶ κλεισιος καὶ κατῆλθῆσι καὶ ἔθρος καὶ καὶ καὶ... γὰρ σου, κυρ Ἄιδονόπουλε, ταχίη κλεισιος.

Ὁ λ γ α, φῶρονσιν στωμάχου τοῦ γρωσῶτῃ Νικολάου, τοῦ κρηνοσιος τῆς ἱθῶνῆς οἰκονομικοποσοῦ, εἰν ἑρῆρῆσιος ἄνι του καὶ ἑλε θῶνῆσι του εἶδει καὶ τὴν ἑρῆρῆσιος ἑλῆσιος τοῦ Περῆσι καὶ τοῦ Πιου. Τὸ τιμὸν Ἄελορηθῆσι, τὸ στωσιόσιον γρωσιος, καὶ σπᾶσι του μονάχι εἰνε βῆσισιον γιλῶσι... καὶ πᾶσι κᾶθε ὄσῃσῃσι... τρῆσι καὶ πῆσι καὶ μῆσι καὶ γυρθεῖται μ' εἰνα τὰλλα καὶ τοῦς λόγους τῆς Βουλῆς.

Ἄτλαντις, σπουδαῖον ἔθλον καὶ μὴ ἑρῆρῆσιος γενναῖον, ἰσὺ βγαλῆσι τῶν Ἰορῆσι τῆς Ἄρακῆσι τῆν Νίσι, ἔθλιος τὸ χαρακτῆρῆσι, πρακτικῆσι εἰς ὅλα νῆσι, καὶ τοῦς Ἑλλῆσιος σὺνδῆσι μὴ τοῦς Ἀμερικανῆσι.
 Ἐρῆσι ὀσῃσι, ἔχει εἰλόγῃ, καὶ τὸ ἀνεμῆσι τῆς πατρίδος ἰμυθῆσι τὰς ὀσῃσιος τῆς σπῆρῆσιος Ἄτλαντιόσιος.

Ὁ Νικόλαος Νάβησιος ἐνεμερῆσι κατ' αὐτῆς, μὴ τὴν κῆρῆν τῆς καλλῆσιον Ἀνδρῶνῃσι Δουλιόσι, καὶ ἐπευθῆσι εἰς τούτους ἀνεμῆσι ἑρῆρῆσιος καὶ μανῆσιος μῆσι ὅσῃσι κῆρῆσι καὶ ὅσῃσι γᾶμου τὸ ταξῆσι.